

[Kaj Hansen]

her, fordi den måde, det administreres på, er ikke korrekt, den er ikke politisk uangribelig. Derfor kan jeg bebude, at vi i stedet for at støtte dette forslag vil stille forslag om, at denne lovbestemmelse ophæves.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det har allerede været antydnet, at det ikke er det store område, vi beskæftiger os med her. I den redegørelse, vi i sin tid fik fra indkomstskatteudvalget, blev det opgjort, at det beløb i mistet skatteprovenu, der her var tale om, var på 20 mill. kr. i alt, så det er jo ikke af den grund, vi må afvise det.

Jeg forstår godt, at man fra partier, der er tilhængere af fradragssystemet, siger, at nu må det være på tide at rette dette beløb op, for det har jo siden 1960 stået på disse 1.000 kr. Men sagen er jo den, at der er en anden side ved dette fradrag, og derfor vil jeg godt igen stille et spørgsmål til kristeligt folkeparti.

Lad os nu tage et formål, som det er oplagt at kristeligt folkeparti mener det er rimeligt at støtte, nemlig Ydre Mission. Hvis man giver et eller andet beløb til Ydre Mission, så forstår jeg ikke, at den mand, der tjener godt og derfor har nemt ved at få penge til side til at støtte en sådan ideel virksomhed, som Ydre Mission er, skal have godtgjort 70 pct. af sit udlæg, mens den arbejdsmand, der har samme indstilling, men som har meget svært ved at få et beløb til side, kun skal have godtgjort 40 pct. af det, han kan støtte Ydre Mission med. Jeg vil kalde et sådant tilskud for omvendt socialt. Man giver størst tilskud til at støtte et ideelt formål til den, der bedst har råd til at støtte formålet, og mindst til den, der har sværest ved at støtte det ideelle formål.

Jeg vil godt overveje, om vi ikke kunne støtte en sådan privat støtte til mange forskellige ting, men det må forudsætte, hvis man ønsker radikal medvirken, at det bliver socialt rimeligt og ikke omvendt socialt, som dette er. Derfor kan jeg ikke støtte forslaget, sådan som det foreligger fra kristeligt folkepartis side. Det undrer mig, at et parti, der dog ellers i andre forbindelser taler meget om sociale hensyn, ikke kan se, at det er forkert her at give omvendte sociale tilskud til, at folk kan støtte det, de nu engang anser for ideelt og derfor støtteværdigt.

Hjortlund Christensen (DR):

I dag, hvor der tales så meget om en forenkling af skattejungen og selvangivelsen, ville jeg med glæde have set en ophævelse af den oprindelige lovbestemmelse. Selv med de foreninger og institutioner, som efter loven kan modtage disse beløb til velgørenhed og andre formål, synes jeg, det er en skrøbelig tankegang, der ligger til grund for, at man får sine skattemedborgere til at betale cirka halvdelen af sine gaver. Det er i al fald ikke i pagt med min retsmoral. Jeg forstår aldeles ikke, at kristeligt folkeparti ønsker at yde gaver på andres bekostning. Derfor må jeg sige, at retsforbundet ikke kan deltage.

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig først sige, at kristeligt folkeparti har fremsat dette forslag om ændring af § 8 A, fordi vi har den opfattelse, at mange af de foreninger og institutioner, som falder ind under § 8 A-fradraget, udfylder mangfoldige af de huller, som er i dette samfund, selv om det er et velfungerende samfund. Vi må alle erkende, trods alle røsterne imod, at det er et velfungerende samfund. Men alligevel vil der altid i et samfund, hvor statsmagten tager sig af sociale tilfælde og hele socialektoren, være regelrette linjer, firkanter, om man vil, hvorefter der let vil blive nogle huller imellem disse, fordi samfundet ikke, selv om det er velfungerende, formår at udfylde disse huller, fordi rammerne kan være for stive på visse områder.

Vi mener, at disse institutioner – eller mange af dem, jeg siger ikke, at alle de, der er kommet ind under § 8 A, udfylder nogle huller, men langt de fleste af dem gør det – udfylder de huller, som samfundet efterlader. De stive rammer, som samfundet nu engang må udstikke, kan alle borgere ikke tilpasse sig, der vil være enkelte, der falder igennem, og disse institutioner kommer mange af disse mennesker til hjælp. Visse ting, som man gerne vil bevare i samfundet, men som staten ikke mener at kunne tage stilling til, er der visse af disse institutioner og foreninger, som søger at bevare. Vi mener, at det er væsentligt at have sådanne aktiviteter, som er med til at udfylde de sprækker og huller, som vores samfundslovgivning nu engang altid vil efterlade.